

Die nacht, 20 februari 1981, werd hij geboren, onze Daan. Daar lag hij, ons kind, en meteen voelde ik: dit is niet goed. Ik zag de verontruste blik van de verloskundige, aarzelend zei ze: 'het is een mongooltje.'

Wat een feestnacht moest worden, werd één grote domper, een verslagen gevoel overheerste, we konden niet blij zijn. Natuurlijk hebben we hem tussen ons in gelegd, gestreeld, geknuffeld en we spraken elkaar moed in: 'het is óns kind, hij hoort bij ons,' maar de verslagenheid bleef.

Onze zoon een mongool, nare beelden spookten door mijn hoofd van volwassen mongolen met piekharen en een tong uit de mond.

Overladen werden we met goedbedoelde raadgevingen, tips, boekjes, adressen enzovoort en intussen bleven wij hopen dat ze het misschien toch mis hadden, want alleen het chromosomenonderzoek kon uitwijzen of het echt zo was. Na drie weken wachten op de uitslag kwam de waarheid: het was zo, onze zoon had het Downsyndroom.

En ondertussen dronk Daan, zij het met enige trucs en veel geduld, bij mij aan de borst.

André en ik hebben heel wat afgepraat en we spraken af alle narigheden van ons af te zetten. Niet meer te denken aan de verre toekomst maar te gaan genieten van onze heerlijke mooie baby, van dat kleine, weerloze wondertje, onze zoon een Godsgeschenk maar... het bleef moeilijk.

Als mensen in de kinderwagen keken dan dacht ik: 'Ze zullen het heus niet zien.' En wat was ik teleurgesteld toen een mevrouw zei; 'Och mevrouw, je krijgt zoveel liefde van die kinderen', en dan dacht ik; 'van 'gewone' kinderen dan niet?' Ik baalde, want ze had het tóch gezien.